

[Carsten Andersen]

modellerne, så den offentlige virksomhed bliver resultatorienteret. Der kommer krav om indkalkulering af kapitalforrentning svarende til den private sektors, identifikation af omkostninger som følge af særligt fastlagte opgaver, f.eks. opretholdelse af urentable ruter.

Når man hertil lægger bemærkninger om modernisering inde fra administration og ledelsesform for at gøre administrationen mere resultatorienteret og om personalepolitik, der skaber en sammenhængende virksomhedskultur inden for hele koncernen, og endelig redegørelsens fremhævelse af gennembrud af koncernledelsestankerne, er det et billede af en stor, strømlinet servicevirksomhed med korpsånd og farvestrålende brochurer om egen fortræffelighed, der begynder at danne sig, hvor de strålende resultater er sat i fokus og de mindre resultatgivende serviceområder bliver afskaffet, og hvor det private erhvervslivs profitjag ligesom bliver overført og afkalkeret på den offentlige virksomhed.

Nu vil finansministeren sikkert ryste smilende på hovedet med et overbærende udtryk og sige, at det har jeg sandelig misforstået. Men det skal ikke være et subjektivt vurderingsgrundlag; lad os prøve at tage det helt objektivt.

Vi ved, at der er en række offentlige virksomheder, der kører af hjertens lyst – eller ulyst – efter disse nye, resultatorienterede styringsmodeller. Vi ved, at postvæsenet nu giver et klækkeligt overskud, så meget, at hvis vi udbetalte det til de folkepensionister, der ikke har anden indtægt, ville de hver få 710 kr. om måneden.

Nå, men hvordan er den daglige post blevet forbedret for den enkelte borger? Her er der sket væsentlige indskrænkninger: postruter er blevet omlagt, så mange først får post til middag eller om eftermiddagen, det er blevet uhyre vanskeligt f.eks. at få originalkvitteringer fra giro, og ekspeditionstiden her er ikke blevet kortere – alt imedens taksterne er steget voldsomt.

Inden for DSB kører man efter nogle ideologier om lavservice til lavpris og højservice til højpris. Det er faktisk sådan, at en del mennesker, som bor i yderområderne, får lavservice til højpris; de har fået indskrænket driften på deres ruter, men de har sandelig fået sat prisen på billetterne op.

Det skal ikke være disse få eksempler, der er debatemet, men den politik, der ligger bag den resultatorienterede styring.

Nu skal en kritisk holdning ikke straks udlægges sådan, at SF mener, at det hele skal køre hæmningsløst derudad. Vi ved godt, at der er problemer med at finde frem til nogle modeller til at styre udviklingen af den offentlige sektor. Vi kan også se problemet i den model, som hedder: flere ressourcer løser de dårligt fungerende serviceområders problemer. På den anden side giver for få ressourcer store vanskeligheder for mange offentlige institutioner.

Vi er uenige i den resultatorienterede markedsmechanismestyling, redegørelsen lægger for dagen i småbidder. Selv om finansministeren har afvist, at der er privatisering i moderniseringsplanen, er administrationsdepartementets linje – for øvrigt også statsministerens ifølge hans udsagn i arbejdsgivernes blad i dag – den klare, at den offentlige virksomhed skal styres som private virksomheder med markedsmechanisme og prisdannelse, og det er vel privatisering, så det klodser. Følgerne for brugerne bliver de samme.

Den borgerlige regering ønsker at forlade solidaritetstanken i den offentlige sektors servicetilbud. »Højservice til lavpris« kan man vel kalde solidaritetsprincippet, når det er ført ud i livet, hvor det offentlige med sit udbud af service på en række monopolområder sikrer, at alle til en rimelig pris har adgang til en god, ensartet service, og at det offentlige er garant for en høj kvalitet.

Der har været problemer, fordi styringsmekanismerne har været centralistiske, bureaukratiske og formynderiske. Den statslige offentlige virksomhed bærer stadig præg af at være udsprunget af militæret og enevoldskongerne, og den modernisering, der her er i gang, bærer ikke præg af at bryde med den tradition, selv om jeg meget gerne tror, finansministeren har et oprigtigt ønske herom.

Vi vil gerne komme med forslag om ændrede styringsmekanismer for den offentlige sektor, om at gå en anden vej i udviklingen. Vort udgangspunkt er, at den offentlige sektor er folkets ejendom, og derfor skal folket have en større mulighed for at spille med i udviklingen og planlægningen af den offentlige sektors serviceudbud i forening med de ansatte.